

[Alfred Jensen.]

angreb var kommet fra Amerika, og at de amerikanske regeringskredse igen havde det fra deres efterretningstvæsen i Berlin.

Man skulle jo tro, at når vi to gange er blevet taget ved næsen, skulle det være tilstrækkeligt til at overtønde det danske folk, også danske politikere, om, at en sådan fare som den, man skiltes med her, ikke eksisterer. Jeg vil også gerne i denne forbindelse nævne, at hvis der var noget hold i talen om, at de militært svage områder tiltrækker sig en aggressiv magt, i dette tilfælde Sovjetunionen, så ville der have været rig lejlighed til for Sovjetunionen, for så vidt den har sådanne ønsker — hvad man altså påstår og påstår med hårdnakkethed — til at udnytte de muligheder, der findes; så ville der have været muligheder for Sovjetunionen for at besætte Finland i perioden siden 1945 for slet ikke at tale om 1944 og 1940. Sovjetunionen ligger ikke, som man sagde i 1948 inden påskerangeringerne, en to timers flyvejse fra Finland; Sovjetunionen ligger klods op ad Finland, har fælles grænse med Finland, ville være i stand til at oversvømme Finland, hvis den havde sådanne ønsker, al den stund Finland kun har et meget ringe militærberedskab, et militærberedskab, der svarer til de betingelser, der er fastsat i fredstraktaten. Der er altså ikke noget holdpunkt for talen om, at Danmark er truet, og derfor falder alle begrundelser for Atlantpagten, Atlantpolitikken og de oprustninger, der er en følge af den, til jorden.

Mit parti har adskillige gange gjort opmærksom på Atlantpagtens karakter, påvist, at den er et redskab i De Forenede Staters imperialistiske politik. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg tidligere har sagt, og hvad der er kommet til udtryk i debatten tidligere på dagen, men jeg vil dog gerne ved denne lejlighed have lov til at fastslå, at Atlantpagten ikke har givet den sikkerhed og tryghed, man havde ventet, og som ministeren forøvrigt gav udtryk for i sin fremsættelsestale; han siger sp. 3936 om Atlantpagten og vort forsvarsberedskab — med formandens tilfaldelse vil jeg gerne have lov til at citere —:

„På længere sigt og sideløbende med vore øjeblikkelige forsvarsanstrengelser må vore bestræbelser gå ud på at opnå en afspænding mellem øst og vest.“

Jeg ved ikke, om man har en sådan hensigt fra regeringens side, fra ordførernes side, men hvis man har en sådan hensigt, må man dog vide, at Atlantpagten ikke tjener til at skabe en sådan afspænding. Tværtimod, den tjener til at skærpe modsætningerne. Da vi

i 1949 behandlede den atlantiske pagt, gjorde Sovjetunionen gennem sin minister her i København — forøvrigt også gennem sin minister i Oslo — opmærksom på, at man i Sovjetunionen betragtede denne handling som en uvenlig handling overfor Sovjetunionen, og man påpegede, at den efter De forenede Nationers charter ikke var tilladelig. Altså dengang fik man klar besked om, at Atlantpagten ikke ville tjene til afspænding mellem øst og vest, men der blev gjort opmærksom på, at den betød en yderligere belastning af forholdet. Jeg tror, man er klar over, at Bruxellesmødets beslutning om oprettelse af en fælles hær under general Eisenhowers øverste ledelse i forbindelse med genoprustningen af Vesttyskland er et ekstra skridt videre i retning af at spænde situationen op mellem øst og vest. Det gør det naturligvis heller ikke bedre, at såvel England som USA svigtede de højtidelige løfter, de gav på Potsdamkonferencen i 1945 om afmilitarisering og denazificering af Tyskland.

Og nu i den seneste tid er der jo foretaget nye skridt, som betyder en øgelse af spændingen. Jeg tænker her på De Forenede Staters henvendelse til Grækenland og Tyrkiet om at indtræde i den nordatlantiske pagts forbund. Tror man virkelig, det tjener til en afspænding mellem øst og vest? Er man da ikke klar over, at det, der sker her, er, at man drager de to lande ind i Atlantpagten? Samtidig placerer man fremskudte angrebsbaser på de to landes områder. Det vil i virkeligheden sige, at der sker en yderligere spænding, og jeg vil ved denne lejlighed gerne have oplyst, om den henvendelse, De Forenede Staters regering har rettet til de to stater, har været luftet eller behandlet i det atlantiske råd, og i så tilfælde om Danmark — hvis vi har været taget med på råd — er gået ind for en sådan invitation til de to pågældende stater. Jeg gør opmærksom på, at såfremt Danmark ikke er interesseret i en sådan øgelse af spændingen, har man mulighed for at forhindre, at de to stater optages i det atlantiske forbund, idet der jo i artikel 10 står, at man kun kan optage nye medlemmer, hvis der er enstemmighed derom blandt pagtens deltagere — og det vil sige, at de, der så hårdt fordømmer vetoretten, faktisk har set sig nødsaget til at indføre en vetoret i Atlantpagten.

Jeg har her omtalt visse ting, som viser, at der aldeles ikke er kommet afspænding takket været Atlantpagtens oprettelse og takket være dens videre udbygning og realiseringen af de militære programmer, som